

Sygn. akt I CSK 317/18

POSTANOWIENIE

Dnia 2 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.
przeciwko P. sp. z o.o. w S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Zdaniem skarżącego, zastosowanie w jednym stanie faktycznym przepisów art. 527 i 528 k.c. jest niedopuszczalne, tzn. w razie dokonania czynności nieodpłatnej, wierzyciel występujący ze skargą pauliańską nie musi dowodzić tego, że wskutek tej czynności doszło do pokrzywdzenia wierzyciela. Jednak to nie rozstrzygnięcie Sądu w tej kwestii jest oczywiście nieprawidłowe, lecz stanowisko skarżącego jest oczywiście błędne, a do tego problem ten nie budzi wątpliwości wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Już z brzmienia art. 528 k.c. wynika, że zwalnia on jedynie z obowiązku dowodzenia, że osoba trzecia wiedziała, lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, że czynność spowodowała pokrzywdzenie wierzyciela. Niewątpliwie jednak samo pokrzywdzenie pozostaje przesłanką. Już choćby ta okoliczność przemawia za odmową przyjęcia skargi do rozpoznania, bo jest jasne, że merytorycznie rozstrzygnięcie Sądu II instancji jest prawidłowe. Druga kwestia podnoszona przez skarżącego dotyczy oczywistego naruszenia art. 244 k.p.c. i art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez niepotraktowanie informacji zgromadzonych na koncie dłużnika w ZUS jako dowodu. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wyraźnie, że Sąd nie kwestionował jako środka dowodowego informacji zgromadzonych na koncie dłużnika w ZUS, które niewątpliwie są środkiem dowodowym w postępowaniu Sądowym, lecz sposób ich przedstawienia; art. 34 ust. 2 u.s.u.s. wymaga bowiem przedstawienia takich danych w formie dokumentu pisemnego albo elektronicznego, a w ocenie Sądu sam wydruk z systemu komputerowego takim dokumentem nie jest. Niewątpliwie stanowiska Sądu nie

można uznać za oczywiście nieprawidłowe. Kwestia ta nie budzi również wątpliwości interpretacyjnych, art. 34 ust. 2 u.s.u.s. przesądza bowiem wyłącznie, co jest środkiem dowodowym (informacje zgromadzone na koncie w ZUS), a nie, w jakiej formie ten środek ma być przedstawiony - a k.p.c. reguluje wymagania stawiane dokumentom. Aby zatem takie informacje zostały uznane za skuteczny środek dowodowy, muszą być one zawarte w dokumencie urzędowym, spełniającym wymagania stawiane takim dokumentom.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.